

Arrest

nr. 132 598 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 februari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Verzoeker beroept zich op de artikel 3 van het EVRM. Hij toont echter niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn bij een terugkeer naar Nigeria. Hij toont niet aan dat een terugkeer een onmenselijke behandeling met zich mee zou brengen.

Hij beroept zich op zijn huwelijk en duurzaam samenwonen met mevrouw [F.I.], die verblijfsrecht heeft in België en met wie hij drie jonge kinderen heeft, allen geboren in Antwerpen. Het ontzeggen van een machtiging tot verblijf zou een onevenredige inmenging zijn in zijn gezinsleven, die niet in verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, impliceert evenwel enkel een eventuele tijdelijke scheiding van zijn echtgenote en kinderen wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het wordt verzoeker evenmin onmogelijk gemaakt contacten met zijn kinderen te onderhouden en een rol te spelen in hun opvoeding. Zijn voortdurende aanwezigheid in België zou hiervoor noodzakelijk zijn. Hij legt een attest voor waaruit blijkt dat hij zijn kinderen naar school en naar ontspanningsactiviteiten brengt en hen gaat ophalen. Dit is evenwel onvoldoende om aannemelijk te maken dat zijn voortdurende aanwezigheid in België noodzakelijk is in het belang van de kinderen. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan hij zich niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM of op art. 9,3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind. Ook merken we op dat om in aanmerking te komen voor gezinshereniging met een gevestigde vreemdeling, verzoeker moet voldoen aan de voorwaarden gesteld bij artikel 10 van de vreemdelingenwet.

De overige elementen (dat betrokkene sinds 2001 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlands heeft geleerd, werkwilgig is, en verschillende inburgeringsattesten voorlegt, zoals ook bewijzen dat hij meewerkt aan een film, waardoor hij blijf geeft te hebben geleerd uit eerdere misstappen- met name feiten van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie en valsheid in geschriften waarvoor hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op dezelfde dag geeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden:

Op 20.06.2003 werd betrokkene veroordeeld voor feiten van namaak door de Correctionele Rechtbank te Leuven tot een geldboete. Op 27.03.2006 werd hij door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden, een geldboete, ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 van het strafwetboek voor vijf jaar en een bijzondere verbeurdverklaring voor feiten van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie en valsheid in geschriften.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel betreft. Immers toont de verwerende partij niet aan in haar nota dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten identieke juridische en feitelijke vaststellingen bevat als een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Alleszins, of het nu een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft of een bevel om het grondgebied te verlaten dat voortvloeit uit een gebonden bevoegdheid, er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die worden gestoeld op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij kan in haar nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van de grief betreffende artikel 8 EVRM dat door de Raad dient te worden gevoerd.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover het ingesteld werd tegen de tweede bestreden beslissing, is niet gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel art11. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie in de bestreden beslissing dd. 20.02.2014 besluit tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten samen met de weigeringbeslissing werd betekend en in die mate de opgeworpen middelen betrekking hebben op beide beslissingen.

Dat verzoeker met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissingen verwijst naar de beslissingen desbetreffend. Terwijl overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden.

Dat het de wil van de wetgever geweest is te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd. Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Aangezien dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing verwijst naar een vonnis dd. 20.06.2003 van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Dat de bestreden beslissing stelt dat de elementen aangaande de integratie van verzoeker hierdoor niet in aanmerking kunnen worden genomen ingevolge schending van de openbare orde.

Dat verzoeker doet gelden dat de bestraffing, opgelegd door de rechtbank in correctionele zaken, een dubbele functie inhoudt, namelijk een bestraffende functie enerzijds en een resocialiserende functie anderzijds.

Dat verzoeker in casu zijn straf heeft ondergaan en sedertdien er opzichtsens verzoeker geen enkele correctionele veroordeling is tussengekomen.

Dat hieraan volkomen werd voorbijgegaan door de verwerende partij.

Dat aldus niet rechtmatig en in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehandeld door de verwerende partij en verzoeker aldus enkel kan besluiten dat een niet afdoende motivering opzichtsens hem werd weerhouden.

Dat een dergelijke motivering niet duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoeker valt over het feit dat de eerste bestreden beslissing verwijst naar een vonnis van de correctionele rechtbank van 20 juni 2003 waarbij hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden en voert aan dat verwerende partij eraan voorbijgaat dat hij ondertussen geen enkele correctionele veroordeling meer heeft opgelopen. Verzoeker gaat er echter zelf aan voorbij dat de verwerende partij weliswaar deze correctionele veroordeling terloops vermeldt, maar er verder geen gevolgen aan verbindt voor wat betreft de behandeling van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Immers stelt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, *“De overige elementen (dat betrokkene sinds 2001 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlands heeft geleerd, werkwillig is, en verschillende inburgeringsattesten voorlegt, zoals ook bewijzen dat hij meewerkt aan een film, waardoor hij blijf geeft te hebben geleerd uit eerdere misstappen- met name feiten van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie en valsheid in geschriften waarvoor hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.”* Dit is gelet op het gestelde in punt 3.3. deugdelijk en pertinent en in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook de Raad van State stelt in een principieel arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dd. 20.02.2014 besluit tot de onontvankelijkheid van de aanvraag en dit met bevel om het grondgebied te verlaten. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de overheid in toepassing van art. 8 E.V.R.M., lid 2 kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Dat het hierboven gestelde, geenszins volstaat om te besluiten dat het persoonlijk belang van verzoeker en diens familiale belangen niet zouden primeren op het door verwerende partij omschreven algemeen belang. Dat in casu verzoeker immers een gezin vormt met zijn partner en kinderen, allen voornoemd. Dat daarenboven het een fundamenteel recht van elk kind betreft om, conform art. 9,30 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact te onderhouden met zijn beide ouders, en een gedwongen verwijdering van verzoeker uit België eveneens terzake een schending inhoudt van het terzake bepaalde, minstens van art. 8 E.V.R.M. Dat het ontzeggen van een machtiging tot verblijf aan verzoeker een inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker en dat van zijn kinderen, wiens belangen hij uiteraard eveneens behartigt. Het gezin van verzoeker heeft immers zijn voortdurende aanwezigheid nodig, niet in het minst rekening houdend met de leeftijd van zijn kinderen. Dat een dergelijke inmenging slechts is toegestaan voorzover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel. Dat het in casu zo is dat de partner van verzoeker inmiddels verblijfsrecht in België heeft verworven, hetgeen ondermeer aantoont dat zij van onbesproken gedrag is het het nodige respect aan de dag heeft gelegd voor de Belgische normen en waarden. Dat voorts rekening dient te worden gehouden met het feit dat de kinderen van verzoeker in België zijn geboren, en sedert hun geboorte hier steeds hebben verbleven en aldus in het Rijk zijn opgegroeid. Dat verzoeker meent dat er in casu geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het beoogde doel en de ernstige aantasting van het gezinsleven van verzoeker. Dat het middel bijgevolg ernstig is en eveneens art. 8 E.V.R.M. is geschonden.”

3.7. Verzoekers betoog dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing stelt dat de overheid in toepassing van artikel 8 EVRM, tweede lid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten, mist feitelijke grondslag. Voorts herhaalt verzoeker zijn gezinssituatie, maar hiermee kan hij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze stelt, *“Hij beroept zich op zijn huwelijk en duurzaam samenwonen met mevrouw [F.I.], die verblijfsrecht heeft in België en met wie hij drie jonge kinderen heeft, allen geboren in Antwerpen. Het ontzeggen van een machtiging tot verblijf zou een onevenredige inmenging zijn in zijn gezinsleven, die niet in verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, impliceert evenwel enkel een eventuele tijdelijke scheiding van zijn echtgenote en kinderen wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het wordt verzoeker evenmin onmogelijk gemaakt contacten met zijn kinderen te onderhouden en een rol te spelen in hun opvoeding. Zijn voortdurende aanwezigheid in België zou hiervoor noodzakelijk zijn. Hij legt een attest voor waaruit blijkt dat hij zijn kinderen naar school en naar ontspanningsactiviteiten brengt en hen gaat ophalen. Dit is evenwel onvoldoende om aannemelijk te maken dat zijn voortdurende aanwezigheid in België noodzakelijk is in het belang van de kinderen. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan hij zich niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM of op art. 9,3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind.”*

3.8. Voor zover verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissingen artikel 8 EVRM schenden, is het zo dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet worden nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoeker. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de faire balance-toets. De beslissing werd genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan. Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden

bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49). Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

3.9. Verzoeker, die blijkens het administratief dossier sedert 2001 in België verblijft, die tevergeefs ettelijke procedures heeft opgestart om een verblijfsvergunning te verkrijgen en die heden op illegale wijze in het Rijk verblijft, toont met zijn betoog niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een schending vormt van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont met betoog niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds die in essentie bestaan in het verderzetten van een in illegaal verblijf ontwikkeld familieleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds.

Het familie- en gezinsleven van verzoeker heeft zich ontwikkeld tijdens diens illegaal verblijf in België waardoor verzoeker wist of behoorde te weten dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben waardoor er geen aanleiding is tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). In casu worden geen dergelijk bijzondere uitzonderlijke omstandigheden aangetoond.

Verzoeker toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven met zijn jonge kinderen en zijn partner die eveneens van Nigeriaanse nationaliteit zijn, verder te zetten in Nigeria.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA